םה:

א) ולעיל סא: ממורה ו.ז.

ב) ולטיל מנון. ג) ולטיל מנו

ה) ול"ל כרבאן, ו) פי הא

לנבי מלוה.

הגהות הב"ח

(h) תום' ד"ה לא וכו' וי"ל דלמאי דמוקי לה

:דא"ל קני מעכשיו ח"ם

מו א מיי׳ פ״ו מהלכות מלוה ולוה הלכה ו

וע"ש טוש"ע י"ד סי' קעד סעיף ד: מו ב מיי שם הלכה ד משנה סמג שם טוש"ע י"ד

סי' קסד סעיף ד: בוח ג מיי' שם הלכה ו סמג שם טוש"ע י"ד

שם סעיף ה: ב ה מיי׳ שם טוש״ע שם בא ו מיי שם טוש״ע שם

בא ד מיי פט פום ע פט סעיף א בהג"ה: גב ד מיי פ"ז שם הלי ז וע" בהשגות ובמ"מ סמג שם טוש"ע י"ד סי בג ח מיי שם פ"ו הל' ה ופי"א מהל' מכירה הל' יא סמג שם וסי' פב טוש"ע י"ד סי" קעד סעיף א וטוש"ע ח"מ סי" רו :סעיף ו

י. פ"ו מהל" מלום ולוה הלכה ה ופי"א מהל' מכירה הל' יא סמג שם טוש"ע י"ד שם וטוש"ע ח"מ שם סעיף ו:

והלבתא ברב חמא. אור"ת דהלכתא נמי כר"נ בטרשא מדקאמר

לקמן (דף סח.) לית הלכתא כטרשא 10 דפפונאי מכלל דבהנך הוי הלכתא והא דנקט הכא הלכתא כרב חמא לא אתא לאשמועינן אלא לאפוקי דרב פפא והיינו טעמא דר"ג לא שרי אלא בדלא בן. ודוקא דאמר ליה לכי מייחית מותר המעוח קנה מעכשיו לפיכך

קך אבל רב פפא ורב חמא איירו אפילו בקך או כשהשער קבוע דהוי כקן ורב פפא אשינויא דרב נחמו קאי דשאני הכא דקץ לה ולא גרסי׳ במילתא דרב פפא טרשא דידי ודאי שרי דמשמע לישנא דודאי דיותר שרי מדרב נחמן אלא גרסינן טרשא דידי שרי ואי גרם ליה איכא למימר דלסברא דרב פפא דלא אזיל בתר לוקח שרי טפי אבל לפי האמת דרב נחמן שריא ודרב פפא אסור וכן פסק רב האי גאון בשער מ"ב דהלכתא כטרשא דרב נחמן [א] אך פירש טרשא דר"נ :בע"א ממה שאנו מפרשים

דב הונא אמר מוכר אוכל פירות בו'. ולא רצו לפרש לוקח אוכל פירות וכדאמר ליה ארעא קנויה לך מעכשיו חוזי ליהוי הלואה גבך כדבסמוך דאמתני' קיימי דקתני הבא מעות וטול את שלך ומשמע להו וטול את שלך זכי את שלך וקני מקחך דע"י הבחת מעות קני מעתה או למפרע ולא משמע להו טול את שלך שכבר קנית אלא שבתורת משכון נשאר בידו: לא תמברם אלא לי בדמים הללו אסור. מה שפירש בקונטרס פסק לו דמים מועטין להוסיף על מעות הללו להעמידה בידו אם בא למוכרה משום דלאו אורחא דמילתא הוא שימחול לו לגמרי בדמי הלואה דלמה יעשה כן דטוב לו שתהא בתורת משכון שיפדה מתי שירלה ובחנם פירש כן דבלאו תוספת דמים פוסק עמו להלמיתה בידו אם בא למוכרה דכשידחוק אותו מלוה ממעותיו ע"כ יהא זקוק לפדותה או למוכרה וא"ת אמאי אסרינן הכא והא תנן "לקמן וד׳ מה.) הלוהו על שדהו וח״ל חם אי אתה נותן לי מכאן ועד ג' שנים הרי היא שלי הרי היא שלו ומסתמא איירי בלוקח בפחות משויה וכן משמע בגמרא (לקמן סו.) דקאמר לאחר מתן מעות לא קנה אלא כנגד מעותיו וי"ל דלמאי דמוקי לה (א) ח) מעכשיו א"ש דלא הויא הלואה ואפילו למאן דמוקי לה בלא מעכשיו מ"מ החם הלוה היה יכול למכור מן השדה לאחר כנגד המלוה וליקח לעצמו המותר וכשהוא מניח לו כולה אינו עושה משום רבית

אלא מילתא בעלמא הוא דעבד ש (מלוה לגביה) שמחל לו בחנם: לבשיהין לי מעות החזירם לי אסור. דלא כרכי יהודה ולא דמי למשכנתא בלא נכייתא (לקמן ד' סו:) דהכא אם לא יפדה אין זה מלוה אלא מכר אבל משכנתא יכולים לעולם לפדות או הוא או

יורשיו אבל כאן נהי דהוא יכול לפדות יורשיו אין יכולין לפדות: פטומי

לי דמיהן: **בותני'** מכר לו את השדה ונתן לו מקצת דמים ואמר לו אימתי שתרצה הבא מעות ופול את שלך אסור יהלוהו על שדהו ואמר לו אם אי אתה נותן לי מכאן ועד שלש שנים הרי היא שלי הרי היא שלו וכך היה ביתום בן זונין עושה ע"פ חכמים: גמ' מי אוכל פירות רב הונא אמר מוכר אוכל פירות רב ענן אמר משלשין את הפירות ולא פליגי הא דאמר לכי מייתית קני הא דאמר לכי מייתית קני מעכשיו תני רב ספרא ברבית דבי רבי חייא פעמים ששניהם מותרין פעמים ששניהם אסורין ופעמים שהמוכר מותר ולוקח אסור ופעמים שהלוקח מותר ומוכר אסור עני רבא בתריה יפעמים ששניהם מותרין דאמר ליה קני כשיעור זוזך יפעמים ששניהם אסוריז דא"ל לכי מייתית קני מעכשיו "פעמים מוכר מותר ולוקח אסור דאמר ליה לכי מייתית קני יפעמים שהלוקח מותר ומוכר אסור דאמר ליה קני מעכשיו וזוזאי ליהוו הלואה גבך מאן תנא שניהם אסורין אמר רב הונא בריה דרב יהושע דלא כרבי יהודה דאי רבי יהודה הא אמר יצד אחד ברבית מותר: ימשכן לו בית משכן לו שדה ואמר לו לכשתרצה למוכרם לא תמכרם אלא לי בדמים הללו אסור בשוייהן מותר מאן תנא בדמים הללו אסור אמר רב הונא בריה דרב יהושע דלא כרבי יהודה דאי רבי יהודה האמר צד אחד ברבית מותר: חמכר לו בית מכר לו שדה ואמר לו לכשיהיו לי מעות החזירם לי אסור לכשיהיו לך מעות אחזירם לך מותר: מאן תנא אמר רב הונא בריה דרב יהושע דלא כרבי יהודה דאי רבי יהודה האמר צד אחד בריבית מותר מאי שנא רישא ומ"ש סיפא אמר רבא ס(רישא בלא א"ל מדעתיה) "סיפא דא"ל מדעתיה: ההוא גברא דזבין ליה ארעא לחבריה שלא באחריות חזייה דהוה קא עציב אמר ליה אמאי עציבת אי מרפו לה מינך מגבינא לך שופרא שבחא ופירי אמר אמימר

והלכתא כרב חמא והלכתא ייכרבי אלעזר והלכתא כרבי ינאי דאמר ימה לי הן ומה

שא ני ל פנפון, זא פי את דרב פפא, זא נהא חגן במחני הלוהו כל"לן, ה) נ"ל במעכשיון, ט) נ"ל אסור לעשות כן שאם יאכל מוכר פירות בתוך כך לכשיביא זה המעות נמצא שהשדה קנויה לו מיום המכר חה אכל הפירות בשכר המתנת מעותיו ואם יאכל לוקח פירות מעכשיו שמא לא יביא מותר המעות ויחזיר לו זה מה שקיבל ונמלא שלא היתה שדה קנויה לו דהא לכי מייתית קני מעכשיו אמר ליה והא לא אייתי ומעות הראשונות כמלוה בעלמא היו אצל מוכר וזה אכל פירות בשכרו:

קנויה לו אלא מכאן ולהבא ועד

השתח דידיה חכל: הח דחמר לכי

מייסים קני מעכשיו. אין זה אלא

תנאי שאם יקיים תנאו יהא השדה

קנוי לו מן היום ואם קיים תנאו

נמצא שאכל המוכר פירות של לוקח

עד עכשיו בשכר המתנת מעותיו:

סני רב ספרת. ולת היה מפורש

במשנה מתי שניהן מותרין ומתי

אסורין ופי׳ רבא מסברא: קני

מהשתח לשיעור זווך. והשחר לכי

מייתית קני. זה אוכל פירות קרקע

המגיע לדמים שנתן והמוכר חוכל

השאר: לכי מייתים קני. הכל מעכשיו

שניהם אסורין כדפרישית לעיל: לכי

מייתית קני. עד דמייתי שדה של מוכר

הוא: קני מעכשיו ווווי ליהוו הלוואה

גבך. כיון דאקנייה מעכשיו הרי היא

של לוחח ואם יאכל מוכר פירות

בשכר המתנת מעות יאכלם: פד

אחד. דלמא אתי לידי רבית דלמא

לא אתי כילד אם מוכר אוכלם ולא

גמר לוקח מקחו אין כאן רבית גמר

יש כאן רבית הלכך דלא כרבי יהודה.

אבל סיפא קתני מוכר מותר ולוקח

אסור לוקח מותר מוכר אסור אפיי

רבי יהודה מודה דהתם ודאי איכא

רבית דכי אמר ליה לכי מייתית הני

אין לו עכשיו בה כלום ואפילו גמר

והלכסא כר' אלעור. דרבית קלולה יולאה בדיינין: בותבר' ה"ג

במתני׳ מכר לו את השדה ונתן לו מקלם דמים ואמר לו אימתי

שתרלה הבא מותר המעות שעליך וטול שדה שלך: אסור. לעשות

הוהות הור"א [א] תום' סד"ה והלכתא. לאן הנוש טו ההכנונו. אך פירש כו'. נ"ב שפי כעין טרשא דר"פ גבו' מי חוכל פירות. מכר וקבל בתשרי כשער של ניסן ופריך ממתני ומשני מקצת מי אוכל פירות בתוך כך: ומבריך ממחני' ומשני דכאן לא קן אלא כמו שיהיה השער או ושמא שיהיה השער או ושמא מוכר אוכל פירות. לקמיה מוקי לה שפיר כדמפרש ולח פליגי כו': משלשין. מפקידין חותו ביד שליש לא יתייקר אז ודקאמר אם מעכשיו כו'. ודעת אם יגמור מקחו יתנם ללוקח ואם הרמב"ם ורמב"ן כדעת הרי"ף ועי במלחמות ועי הג"א ד"ה אפילו: לא יחזיר המוכר מה שקיבל ויטול פירותיו: הא דאמר ליה לכי מייתית קני. מוכר אוכל פירות שאין השדה

> הלכך פירי דהשתא רבית הן אצלו והיכא דאמר ליה קני מעכשיו חוזי ניהוו הלוואה גבך הרי קנויה לו מעכשיו ואם יאכל מוכר פירות הרי הוא רבית: משכן לו בית. ברייתא היא: בדמים הללו. פסק לו דמים מועטים להוסיף לו על מעות הלואה להצמיתה לו אם בא למוכרה: לד אחד. האי נמי דלמא לא אחי לידי רבית דלא ירצה למוכרה לעולם ולרבי יהודה אם ירצה למוכרה מותר לזה לקבלה בדמים שפסק דמתחילת התנאי לד

פמומי

אחד הוא דהוה ברבית: מכר נו בים. ונתן לו כל דמיו: ואמר לו. מוכר ע"מ כן אני מוכר לך שכשיהיו לי מעות החזירם לי וטול מעותיך: **אסור.** דנמצא שאין זה מכר וכשאכל פירות שכר מעותיו עומד ונוטל: **לכשיהיו לד מעות אחזירם לד**. הלוחח אמר לו מאיליו כן: מוסר. ולקמיה מפרש טעמא: מאן סנא. אאיסור קאי: ה"ג דאמר ליה מדעסו. אם ארלה אחזירם ולא שתתבעני בדין הלכך מותר דאי נמי חזר וקיבל מעותיו עד עכשיו שלו היתה וחוזר ומוכרה לו אבל רישא שע"כ לריך להחזיר מעיקרא לאו מכר הוא: **שלא באחריות.** שאם יטרפנה בעל חוב שלי לא אחזיר לך כלום וכגון דפריש ליה הכי בהדיא בשטרא דאי מסתמא הא מוקמינא (לעיל ד' טו:) © כשמואל דאמר אחריות טעות סופר: מגנינה שופרה שנהה ופירי. מעידית שבנכסי הפרע לך הף הת השבח שתשביח והפירות שיטרפו ממך: